

Joshafat – Guds kamp

2 Krøn 20,1-30

Ikke en åbenhed du vil forvente af en konge: Joshafat blev bange og anede ikke, hvad han skulle gøre. Og ofte når vi bliver bange, så prøver vi alligevel at gribe fat i noget, som vi kan kontrollere. Men ikke Joshafat. Han gav det til Gud – og fik forunderlige svar. Gud sagde, at de ikke skulle være bange, "for det er ikke jeres kamp, men Guds" og "I skal blot stille jer op og blive stående, så vil I se Herren frelse jer". Og så lovpriste de ellers Herren – som om sejren var vundet.

1. Hvad tænker du om Joshafats måde at erkende sin frygt på? Kan du bruge den måde til noget?

2. Hvad tænker du om at følge samme metode – give slip – og lad kampen være Guds? Vil Gud tage dine kampe?

3. Hvad kan det betyde, hvis du skal stille dig op og blive stående? Hvilken form for tilstedeværelse er der brug for fra din side i de kampe, du står i?

4. Hvad tænker du, om det at lovprise Gud inden kampen er vundet? Hvad tror du, det vil gøre ved din frygt?

5. Hvad skal du evt. give slip på for at gøre noget, som ligner Joshafats fremgangsmåde?

**"I skal ikke være bange! Stil jer op og se, hvordan Herren frelser jer i dag.
Herren vil føre krig for jer, og I kan tie stille!"
2 Mos 14,13-14**

Gud har brugt den samme metode flere gange.
Her er det israelitterne ved det røde hav med egypterne bag sig.
Helt umuligt. Ingen vej ud.
Men Gud har ekstraordinære mirakuløse muligheder.
Gud er svaret på al vores frygt! Han gør det!

Kære Jesus. Det er virkelig tid for, at jeg giver slip. Slip på alt det, som jeg forsøger at løse, som er totalt uden for min kapacitet. I min skrøbelighed er det, som om et forsøg på kontrol dæmper min frygt... men – det fører ingen steder hen... Jesus, jeg vil derfor også komme til dig med min frygt. Jeg vil give dig tillid – udover hvad jeg kan gennemskue eller formår... Åh, jeg må tage en dyb vejrtrækning... lidt pinligt, Jesus... men det er som om, jeg ikke en gang har så meget tillid... Lær mig det, søde Jesus! Jeg er lost...